

PO LETECH U KONÍ, PO LETECH V SEDLE

Před několika roky jsem s partou kamarádů jezdila na hipoterapii, kde se dvě z holek – Dominika a Lucka, které mi občas se střídající vodily klisnu Zetu, na které jsem až na výjimky se stoprocentní pravidelností hipoterapii absolvovala, staly mými kamarádkami.

Jednoho dne Domča přišla s nápadem: „*Péťo nechtěla bys naklusat?*“

Moje první myšlenka byla: „*Co jestli nechci?*“ „*No jestli nechceš naklusat.*“

Po chvíli jsem si domyslela, že se po mne asi nechce, abych klusala, ale jsem dotazovaná na to, jestli nechci, aby šel kůň do klusu: „*Neblázni, vždyť spadnu...*“

„*Ale nespadneš, my tě budeme chytat.*“ Přidala se Lucka.

„*Tak co, jdem na to jo.*“ Řekla mi Dominika jako hotovou věc a dodala: „*Drž se.*“

Pak pobídla Zetu do mírného klusu.

Od té doby jsem si přála klusat při každé návštěvě, nejenom že to byl krásný pocit, ale klus v sedle téhle klisny byl pohodlný, protože našlapovala zlehka. Po čase jsme z jistých důvodů na hipoterapii přestali jezdit a já se od té doby na koně nedostala. Také jsem ztratila i kontakt na Domču a nevěděla jsem, jak k ní a koním znovu najít cestu. Nakonec pomohl Facebook, kterému jsem se tak dlouho bránila. Díky němu jsem se zkontaktovala i s Domčou i s Luckou a ony mi slíbily, že mě někdy vezmou za svými koňmi. Byla jsem nadšená.

No a jednoho dne nutno podotknout, že to byla domluva na druhý pokus, protože první domluvu překazila Domči fenka, která v noci na domluvený den porodila štěňátka, která se rozhodla, že nebudou chtít pít, proto Domča, která mne měla vést od koní zpátky do Prahy musela zůstat s nimi a střídat se u nich se svým přítelem. Ale druhá domluva klapla, holky mě v domluvený den i s baťohem, kde jsem měla mňamky pro koníky nabraly u mě doma a hurá za kopytnatci!

Už jen cesta byla super, protože holky se neustále špičkovaly, díky čemuž jsem se já dobře bavila. Po příjezdu na místo mě Lucka seznámila se svým haflingem Princem, kterému jsem na seznámenou dala mrkev a jablko jako prvnímu. Pak mi bylo dovoleno vyhřebelcovat ho, při čemž Lucka vyčistila jeho kopyta. Hřebelcování mě bavilo, je to jedna z činností, při které si člověk vytváří s koněm přátelské pouto. Potom holky Prince osedlaly a pro mě nastala ta tolik očekávaná chvíle – jít do sedla. Vzhledem k tomu, že cesta holek za mnou a pak i naše cesta ke koním se trochu protáhla a byla už tma, šly jsme místo ven na jízdárnu. Chvilku mi Domča odborně (jako i tenkrát na hipoterapii, ale to už jsem zapomněla) vysvětlila, jak se na koni správně sedí, což mi po vyjití ze cviku pravda dělalo trochu problém, ale to se poddá, až budu v sedle zase častěji. Po chvíli samozřejmě došlo i na klus, při kterém jsem se pravda, necítila tak jistě jako v sedle Zety a před těmi x roky, ale nemohla jsem se o něj nechat připravit.

Po jízdě jsem dala Princovi ještě jablko a holky mě vzaly do stáje, abych se pozdravila i s ostatními jedinci nejhezčího zvířete téhle planety. Každého jsem pohladila a dala mu mňamku, kterou jsem jim přivezla – již zmiňované mrkve a jablka. Každý se nechal hladit a nechali mě, abych objímala jejich hlavy vykukující z boxů jako pes postrádající někoho, kdo by mu projevoval náklonnost. Někteří couvali z boxů za mnou ven a požadovali další dobrotu, někteří stáli v boxu jako sochy a doufali v další příjďoucí podrbání. Čím déle jsem ve stáji byla, tím méně jsem si dokázala představit, že odtud budu za pár hodin odjíždět a ta krásná zvířata opouštět.

Ze všech nutno individuálně zmínit tyto: klisnu Laddy, ke které mi bylo řečeno, že se s ní mám pomazlit, ale že si nenechá sahat na uši. Nevím, jestli ze mě zvířata opravdu cítí mojí lásku k nim nebo zda mám jiný dar či magické schopnosti, ale když jsem Laddy sáhla na ucho, stříhla s ním a při dalším doteku už stála jako přikovaná a já opakovaně hladila její krásné koňské ucho. Vypadalo to, že se jí to moc líbí a že je to příjemné. Všichni kolem beze slova stáli a nevěřičně koukali. Další jedinec, (jehož jméno si bohužel nepamatuji), mi chtěl dopřát velký zážitek tím, že když vycouval z boxu, rozhodl se, že na mojí noze se bude stát rozhodně příjemněji, než na zemi. Naštěstí jeho kopyto zasáhlo jen špičku mojí boty a já stihla prsty skrčit, čímž jsem se ušetřila rozplacatění prstů rozšlápnutím. No a třetí umělec byl Domči Dráček, kterého mezitím, co jsem ho pravou rukou hladila, moje jablky a mrkvi načichlá levačka zaujala na tolik, že ji vzal do pusy a po chvílce stiskl. Můžu vám říci, že znám příjemnější věci, než stisk koňskými zuby přes klouby prstů. Možná to bylo za to, že na něj mrkev nezbyla a dostal jen jablka. Při odchodu jsem mu ale slíbila, že při mojí příští návštěvě začnu s obdarováváním od něj, abych mu to vynahradila.

Každopádně z tohoto posledního setkání jsem udělala závěr: KAŽDÝ DRAK ÚTOČÍ SVOJÍ PUSOU, AŤ JE JAKÝ JE, TAKŽE POZOR NA DRAČÍ TLAMY!

Tento výlet jsem si užila maximálně, což mi daly najevo druhý den i moje nohy, které z nezvyklého sedu v sedle šíííleně bolely. Každopádně až holky zase budou mít čas mě ke koním vzít, neodmítnu.

Závěrem nemůžu znovu nezmínit Zetu, která byla náladová, ale naprosto fantastická a úžasná klisna. Mrzí mě, že nevím, kde a jak se nyní má, moje přátelské pouto k ní, dobou odloučení ještě zesílilo a já bych ji moc ráda znovu viděla. Zajímalo by mě, jestli by si pamatovala i ona mě.

Přikládám pár fotek, abyste viděli, že jsem si výlet opravdu užila.

Vaše Petra

V Praze 27. 12. 2016

